

Царят се помъчи да се усмихне. Нещо стягаше гърлото му.

- Ти сигурно си очаквала ^{да} ~~каква~~ ти подари нещо за именния ден. Изстрий сълзите си. Ето, ^{Вземи.} ~~Ето, каква~~ ^{да} ~~ти подаря~~. Аз мислех да ти го дам по-късно, при друг случай, но нищо не се знае... Вземи!

Мария гледаше поразена великолепния пръстен на баща си. Големият изумруд, на който се бе радвала толкова пъти...

- Голям ти е, нали? Аз го ~~на~~сех на малкия си пръст. Ти го сложи на показалеца. Този, който ми го подари, също го носеше на показалеца. Такива тънки пръсти имаше... - той въздъхна. - ^{Носи го} ~~Носи го~~ и помни, че това е най-скъпия дар, който мога да ти направя. ~~Носи го и помни, че това е най-скъпия дар, който мога да ти направя. Носи го винаги със себе си. Той ще ти спомня за мен... когато няма да бъда вече жив... - Ти отново заплака. - Недей... Аз ще се върна скоро. И ще ти донеса чудесен подарък от Солун. Искаш ли една нова руба? ~~От~~ ^{От} аксамит? ^{Возана} ~~Возана~~ с бисер? Така. Искам винаги така да се усмихваш. Да бъдеш весела... Чу ли? - и той я дръпна шеговито за ухото. След това се изправи. - А сега веднага да си легнеш. Късно е. Защо са те оставили до това време да стоиш. Где е Дафина? Где е Гроздана? Где е Биляна?~~

И той сам отиде да потърси прислужничките, като грозно ги нахока, гдето ~~са~~ занемаряват задълженията си.

Най-сетне той се прибра. Беше доволен, спокоен. Почти не му се вярваше, че е сломил ^{така} ~~така~~ бързо съпротивата на близките си. Той отвори едно доланче на стената, взе от там ^{кана} ~~каната~~ с вино, една купа и отново седна да прави изчисленията си. Но полека лека в душата му нахлуха хиляди въпроси, хиляди съмнения. Той остави пачето перо, наля си в купата вино и бързо я изпи. Съмненията на другите, ^{семе} ~~се~~ против които той така упорито се ~~е~~ борил цяла нощ, сега израстваха отново в душата му. Големи, страшни, жестоки. Като кошмари. Може би Белота имаше право, може би Иоан и Василий имаха право...